



PEPELUL

Săptămânal independent

Inserție sub Nr. 13/1938 la Trib. Arad

ABONAMENTE:

Un an 300.—
P. banchi, industrii, toate inst. part. și publ. 2000.—

Director:

DASILE I. OSTOI

REDACTIA SI ADMINISTRATIA:

Arad, Str. Cloșca 7, Tel.: 19-91

TIPOGRAFIA, TEL.: 14-84

Glorioasa victorie a bravilor ostași Români

Victorioasa intrare a trupelor române în Odessa, a dovedit elovent că, înaintând pe acel drum al virtuții pe care am pornit la 22 Iunie, sub comanda Mareșalului Antonescu. Această băruință semnificativă — care demonstrează efectiv în fața lumii că, ostașul român știe să înfrunte cu dărzenie și eroism orice primejdie — rezultă din credința creștină, de care e pătruns fiecare român. Căci, creștinismul nu este o simplă problemă religioasă — cum cred foarte greșit unii — legea creștină influențează și cugetul și fapta. Creștinul iubește pe semenii săi, făcând voia lui Dumnezeu pe pământ, și pentru aceasta e gata de a-și da viața, deasemenea pentru a duce la împlinire destinul național, el nu preocupește jertfa vieții. De aceea armata română a pornit luptă de eliberare a fraților din iadul bolșevic, cu elanul fără precedent în istoria neamurilor. Dela robirea pământului strămoșesc și până la isbuțirea războiului nostru sfânt, întreg neamul era dinamizat de această credință și hotărât să trăiască zile eroice, închinând Patriei jertfe eroice.

In biruința dela Odessa se oglindeste vitejia strămoșilor

căci în luptele în care se aruncă ostașul român, virtuos și neinimicat, și-a creat în toate timpurile grandioase să epoca de victorie. În sărbătorirea evenimentului cuceririi Odessei, care simbolizează o victorie realizată prin jertfe și sacrificii aduse bisericilor creștine și a Națiunii, sărbătorim în același timp și virtutea etnicității românești, care înalte spiritele dincolo de trecătoarea materie a pământului.

Slovele, oricât de elogioase, nu pot cuprinde întocmai întâlcul eroismului și jertfelor închinante Patriei, care constituie pentru Națiune durabilele garanții ale viitorului, căci un popor nu poate dăinui atât timp cât fundamentele sale de consolidare nu se bazează pe jertfe. Astfel, eroii neamului, aceste văpăi eliberatoare care apar la răscruci istorice, apărătorii patrimoniului sufletește și purtătorii peste veacuri al standardului de spiritualitate națională și creștină, nu se plâng, ci se venerează; din suprema jertfă a sânghelui și din elanul sfânt de iubire a Patriei se nasc victoriile și veșnicia dreptelor hotare. Amintirea jertfei lor e vesnică, — iar memoria jertfei celor căzuți la datorie are darul de a oțeli puterile și a

intări sufletele, pentru că atunci când Tara ne cere să le urmăm exemplul, pentru apărarea gliei străbune, — de această numele lor etern va lumina pe frontispiciul pantheonului nemuritor al istoriei românești.

Clocotul răzbunător, din sufletul ostașilor români,

era atât de năvalnic, împotriva păngăitorilor de altare, încât a izbutit să spargă talazurile oștirei bolșevice, pe cari toată teroarea cunoștuță a regimului sovietic nu le-a putut menține pe poziție, smulgând Odessa de sub stăpânirea celui mai înverșunat și mai neerător dușman al poporului nostru. Cu această biruință, victoria finală ne surâde deaproape. Forța bolșevică e în agonie; se sbate între viață și neant! La orizont se profilează zorii acelei zile, în care inima ei se va opri, spre care armatele aliate se îndreaptă acum, și soarele își va refrângă lumină sa asupra gloriosului lor mars!

Angela V. Ostoia

Toamna

Am intrat în toamnă, anul acesta, brusc. Pământul s'a cutremurat, scuturându-se cu răsorâtere, și această trezătură dădea impresie, că vrea să scape de povara oamenilor și să-i scuture, cu toată răutatea lor, de pe spatele său.

Dar, după o clipă se răsgândise...

și par că era numai o joacă nevinovată normalul mers al vîrfii și-a reluat cursul, doar că, cerul încreunat a început să cerne o ploaie maruntă și rece, înecând pământul într-un potop de apă.

Un vînt năpraznic își cântă simfonie sinistră printre copaci și în furia nefindupăcată își smulgea vîsărântul de frunze verzi, străbătând printre ramuri cu vizibilitatea tendință de a le apleca capul. Par-

că invadă mojestatea pomilor și vorba loți să se închine în fața sa. Dar, degeaba își sbiciuia și căuta să-i umilească, pomul înalt — asemenea omului demn — înfruntă cu dărzene furia vânturilor trecătoare, fără a se închină; el nici nu și poate apleca capul ridicat care e obisnuit să privescă spre înălțime cerului azur u. Capul lor nu poate fi aplecat, doar, când nu mai poate suporta urgia-i, în năpraznică-i pornire de distrugere, atunci își lasă capul, mai bine, sub barda călăului, pentru a fi rețezat

și coroanele rupte cu podoaba lor de culoarea speranței, zac deacum, împăcați cu vîrregia soarelui, lângă trunchiurile lor, cari par niște ființe decopate, pentru că cerul plângă, vîrsând potop de lacrimi...

Soarta pomulelor — ca și a oamenilor fără importanță și cu preocupări mărunte — a fost mai puțin tragică. El, în umbra celor înalți, nici nu simțea urgia vântului, stăteau și priveau numai, la răfuiala vântului cu cei înalți, iar dacă se întâmpla ca vântul să le atingă totuși, ei — ca și omul cu șira spinării prea flexibilă — la nevoie, se încină în toate direcții, în băluia vântului și vântul, pentru această sligarnică închinare, le crăju existența mizeră.

Și soarele eșit după potolirea măcelului, desmierdă cu blândețe trunchiurile cunile din cari însă mai poate răsări viață și cari continuă să privească spre înălțime Cerului, astăzi îndurare și inviere.

Cu o bruscheță rară, care însăpnă și îngheță sufletele, a sosit toamna la Arad, în 1941.

SONA

,Printul Eugen de Savoya desrebitorul"

Serbarea comemorativă a Grupului etnic german din Arad

Sub impresia de mândrie a biruinței româno-germane dela Odessa, comemorarea Printului Eugen de Savoya pare un simbol. Pe vremuri creștinătatea a luptat contra expansiunii Mohamedane, ostași ea se regăsește în lupta comună împotriva comunității îndeobșevic și panslavist... Aceiași luptă pentru b-

In ziua de 19 Octombrie 1941 orele 11 a. m. a avut loc în sala Palatului Cultural din localitatea serberea comemorativă atât 225 ani dela desrobrearea Banatului de către Printul Eugen de Savoya, comandant militar, cuceritor și desrobitor.

Sala a prezentat un frumos obiect decorativ. Și-aș trebui să

sunul să în executarea artistică a decorurilor de către camaradul Häniges Sebastian.

Deschiderea festivalului a fost făcută de către dl dr. Hans Krepel, prin cuvinte frumos gândite. Cu vîntul festiv a fost rostit cu multă competență și erudiție de dl prof. Carol Waldner. Conducătorul time-

(Continuare în pag. IV-a)

ZĂDĂRNICE

— pentru Lany —
(Urmare din numărul trecut)

Pe Marilena am cunoscut-o într-o mistică trăsătură orientală, care trecea în tine patima și dorința. Când erai în apropierea ei, era peste puțină să nu aluneci în genunchi și să-i destăinui cu toată puterea, că o admiră. Poate că orientalismul acela tainic, ori poate altceva și dădeau farmecul. În orice caz Marilena era frumoasă. Si dacă aș fi fost un sculptor aș fi făcut să rupă o floare să mi-o asvărle ca să mă trezească din uitarea aceea zănată și inumană. Floarea ei mă deșteptă. Am întors privirea într-acolo și am dat de o altă, sfredelitoare, batjocoroitoare chiar, care complecta extrem de bine figura fetetă aceliei cu zâmbetul vecinic jucăuș în colțul buzelor. Si nelămurit am vorbit atunci.

Acum, când amintirea mă doare și de rău, nici nu cau să smiu remprospătez cuvintele de atunci, dar îmi dau perfect de bine seamă că pe Marilena am iubit-o din primul moment. Avea ceva în ea, o mai mult decât viață, era fer-

cirea mea.

Asta până într-o zi când zăgazile uitări și nepăsării s-au închiș și am observat realitatea. Atunci am plecat de lângă ea cu plânsul în ochi. Dar mai stăruia încă în amintire chipul, buzele, farmecul ei oriental, și nu puteam să fiu un indiferent, mai ales că eram așa de aproape de realitatea abia vînăturătă.

Atunci a trebuit să fac și pasul cel mare. Dar care? Cum? Era o întrebare fără răspuns, la care nu puteam răspunde. Si apoi mai erau și trămăntările grele care mă făceau să treacă delul un lucru la altul fără prea multă conștiință. Trăiam în zilele a celea o epocală sbuciumare și nelămuririle erau tot mai dese. Rătăceam dela o hotărire la alta cănd să mă salvez, din durere.

Si nu puteam... Nu puteam întruță nimicinția mă înmormântă în noroiu.

Singura deslegare mi-a venit într-o dimineață, după o noapte de coșmar îngrozitor în care am crezut că voi devine nebun. Cetățeanul meu era între mine și el. Eu, eram vecinul călător după amăgiiri și înșelări noi, el, burghezul mulțumit cu bruma de fericire ce soarta i-o hărăzise.

Si am povestit totul lui Dragomir și care după toate probabilități a fost eficace: plecase.

Să plec și eu?!...

Dar unde...

Puținele mele eunoșințe și putințele prietenii de școală ce îmi rămăseseră erau împrăștiati în cele patru margini ale ţării.

Atunci care era deslegarea?...

Si deslegarea a venit și la mine. Mi am amintit, chiar atunci când credeam că nu mai există nici o naidejdă, de prietenul din copilărie și din școală, Dragomir Drumețu, care locuia undeva în regiunea Brașovului. Si am plecat.

Când am ajuns la el, Dragomir m'a îmbrățișat frâște și mi-a oferit ospitalitatea. Si totuși călă deosebită era între mine și el. Eu, eram vecinul călător după amăgiiri și înșelări noi, el, burghezul mulțumit cu bruma de fericire ce soarta i-o hărăzise.

Lui Dragomir i-am povestit totul săbuciumul lăuntric care mi săpa la rădăcină. Si nu am putut găsi nici o mângăiere, pentru că Dragomir cu firea lui prea lumească nu mă putea înțelege.

* * *

Acum stăteam în grădină, admis-

rând munii ce se desfășurau în fața mea, ca mușuroale mari de frâmătate gânduri de urieș. Si mă spovedeam, ca să găsească cel puțin în amintirea celor trecute o umbră de fericire, care să-mi să lumină vîredatul inimă și chipul.

— Eu, dragul meu, am mers vîcnic spre un liman necunoscut. Si vîmea și năpăstă au drăguț totdeauna speranța din mine. Pentru că eu am fost sortit să merg spre moarte.

Mai întrebă de ce am făcut pasul acesta mare, fără pie de remușcare. Puteam să fac altul și mai mare, tot așa de linistit, pentru că în mine nu există acest rămbur al îndoelii și al remușcării.

N-am făcut decât aceea ce destinul mi-a poruncit. Căci pasul acesta, firesc, trebuia să-l fac, dacă nu acumă, mai târziu. Si poate că atunci scăparea era mai grea, cum era mai grea și lichidarea din urmă. Cel puțin acumă am făcut-o senin, departe de remușcare, și nu am știut ce este aceea ce alții o numesc așa de grav: zădărnicie...

MIRCEA EMANDI

URANIA:

Azi la 5, 7:15, 9:30
Mâini descalăzute
 cu
OLGA TSCHENOWA
BRIGITTE HORNEY
CARL RADATZ
Jurnal de războl

TEL.: 12-32

Informații

Berlin. Cercurile competente din plonțe afirmează că, încrecarea anglo-sovietică de a exercita o presiune asupra Afganistanului, este similară cu încercarea față de Iran.

Berlin. Avioane de luptă germane, în noaptea spre 19 Octombrie au atacat portul Plymouth, depă

coasta de Est al Angliei, provocând mari incendiuri.

Tokio. D. general Tojo, nou prim-ministru japonez, la conferința de presă a deșirat că, ar fi prea mult să vorbească despre relația Japoniei cu USA.

S-a exprimat speranța că, în cînd să poată pune poporul în cînd cu politica țării.

Te-ai supărat
Că nu te-am lăudat.
Dacă ești înțepătar,
De ce înțină dai pe supărat.
Ca Iosea să fie bătălit,
Două miare ai plătit.
Deci pătrunde-te

De zicala veche:
Ce ție nu-ți place
Altuia nu-i face.
Mă amenință cu judecată,
Vezi să nu devi parte
acuzată.
T. C.

Poezia reprezentativă

Structura poeziei românești dela Enăchita Văcărescu — Bolintineanu — Alexandri — Eminescu — Goga, Iosif și Coșbuc poartă pecetea unei expresivități autentice românești. Ca și în pictură, și-a prezentat naționala noastră, în cele mai expresive aquarele, în lătitatea sufletului românesc.

Ilustra noastră individualitate, Nicolae Iorga, cel dintâi semănător în tradiționalul „Semănătorul” a preconceput și încondeiat marea problemă: literatura în slujba națională. Acel „semănător” pe care îl citem ca licean cu atâtă ardoare prin anii mei adolescenti, 1902—1905, trebuia să-și îmbrace frumoasa hlimidă, pentru că înnoit în „Gugel Clar” să slujească problema continuității traditionalului românesc, punând destul nostru literar pe meridianul naționalismului și tradiționalismului.

Acese mari daruri ale unei epoci trebuie să vor trebui să treacă în noua epocă dominantă de același titân Nicolae Iorga, alături de marele nostru Nichifor Crainic. Creativul unui nou tradiționalism în forme le clasice ale epocii 1920—1937, în revista „Gândirea”.

„Darurile, pământului” incomensurabilă grandoare a poesiei noastre oficiale, în linia grandiosă a creației, denotă și mai mult decât ce spune micul coeficient logaritmice al presei noastre literare.

Căci avem și o presă literară în stil de mare anvergură, pentru problemele literare ale timpurilor noastre.

Cinema **CORSO**
Telefon 23-64

Repr. 5, 7:30, 9:30
AZU! Premieră excepțională
Un film care apare pe ecran la intervale lungi!

O pagină de sfudutor sacrificiu. Un film de proporții gigantice. O grandioasă realizare cinematografică a celor 75 zile de eroică rezistență a cădărilor legendarul general Moscardo

Demult, demult, am avut suprema grijă de a asculta copiosul verbal și sufletul întrinsc al lui Nic. Iorga. Un camarad neînfricat în marea domeniu al naționalii și Nichifor Crainic. Pe meridianul transilvănișmului, au tîns amândoi la diferențierea și potențarea valorilor: romancieri, — poeti — prozatori — dramaturgi, — toți la postul de comandă în literatura noastră, indiferent de regiunile țării. Excludem deci din concepții noastre indeziderabilul provincialism. Tot ce producem și creiem noi cei din Craiova, Cluj, Timișoara, Constanța ori Chișinău — și alte centre — nu e decât vocațunea atător epoce.

Fost-o „Junimea” dela Iași, o scremătură provincială? Pardon, nu! Iată-o „Junimea” la București în ultimele suflarei muribundelor! Ce-a dat Craiova Bucureștiului? Să ne întrebăm de o mie de ori și avem ce răspunderi de un milion. Luati literații bucureșteni după origine și veți vedea chiar dela N. Iorga și N. Crainic înțepând că provincialii sunt marii bucureșteni în literatura noastă de astăzi.

Dar lăuti după nume și opere. Nu moralizăm, ci ne orientăm: — „seu”, sunt cei dela Cernăuți, Chișinău, Iași, etc., ca și cei din București.

Noi, „Banatul Literar” vom afirma rolul poesiei reprezentative ale celor chemați la altarul de jertfă al educației naționale. Nicolae Iorga, ca un mare înstrumător al arlei poețice, Nichifor Crainic și școala sa gândiristă ca maestri în arta poetică, ne vor avea pe noi cestiai, lăți combatați, ce încadrăm cu vîrvă tinerele talente în timpurile noastre. Iată cum se completează cele două concepții cu noile concepții și se păstrează continuitatea tradiționalistă.

Trebue să regenerăm cu puteri eroice și regenerarea va veni prin cea mai sublimă coardă și viață omenești: poeta în sublimul ei.

LUCIAN COSTIN

Ali semnat la
Imprumutul
Reînregării?

MAINE PREMIERA**SERENADA INIMII**

cu Magda Schneider, Paul Hörliger, Lucie Hörlich, Olgy Holzman
 Filmul veselie, umorul și al bunei dispoziții

Colțul vesel**Îngrijită**

— Am fost însărcinată, se adresază cu lacrimi în ochi soțului său.
 — Ce nu e permis să te insulte, dragă mea?
 — Mama ta!
 — Cu ce iată, că se astăzi doar, locul în care e lăsat capăt și fără?
 — Ulă, astăzi, tă-i în mes o scrisoare că și eu am deschis-o.
 — Dar unde e insultă?
 — La sfârșitul serelor să așteptă să nu îl o să îl să te scrisoarea, apoi astăzi nu e insultă...

Săt amabil

— Sezi bine, ecolo dragă?
 — Da!
 — Nu simți sănătatea tău bună?
 — Nu!
 — Nu trage dela fereastră?
 — Nu!
 — Atunci, te rog, schimbă cu mine, căci eu stau incomod!

O expresie buclucășă

— Nu ști că nu e voie să stăfionezi aici? Ai autorizația pentru comert ambulant?
 — Da, am autorizația verbală a primarului.
 — Dacă aici e bine, dar atunci de ce nu vrei să-mi o ardi?

Ceva excepțional

— Mamă, ști că la zecă să deșehis un muzeu de științe?
 — Da, și ce avești acolo?
 — Multe, avem chiar un schelet în carne și os...

Vânătorul

— Ai grijă! Era să mă impună.
 — Nu se poate!
 — Ba da, tu ai ochii iepurele și căt pe ce să mă dobori pe mine.
 — Să căt? Am să te ochișc pe tine
 — de acum încolo — poate reușesc să dobor un epur...

Hărții de valoare

garantate de stat
 cu cel mai convenabil preț,
 puteți cumpăra sau vinde, la

**BANCA
GOLDSCHMIDT**
Arad, Str. Eminescu 4

Colțul cimiliturilor**Ghiții ghicitărea mea**

De aici până la mare
 Tot funduri de căldare?

(CIOARELE)

— Îl lungă și nu-i drugă,
 — Îl negră și nu-i figără,
 — Îl albă și nu-i doamnă?

(CIORECUȘĂ)

— Este o călană mică, trage sabia după ea?

(COTOFANA)

— Tîțiană, iană
 — Tipă noaptea prin polăndă,
 — Strigă noaptea,
 — Vine moartea?

(CUCUVEAU)

— Bătă nodură,
 — Peste deal aruncă?

(EPURELE)

— (Din volumul „Ghițitorile Bănești” de LUCIAN COSTIN).

COLȚUL LITERAR**MAI SINGURĂ...**

Mai singură decât frigul dintr-o pesteră,
 Mai singură decât mine mi-e inima...
 Îi zadar douăzeci și șase de locuri au trecut
 Peste arborii nișă de necliniri cerului:
 Tot mai singură m'au lăsat și pre'ea fără trecut.

Inimă boala de pași de valoare și viață necliniri cerului.
 Mama nu mai surâde. Poate crede
 Că alte lumini mă încântă
 Acum. Pe mormântul tatii au crescut uitări.
 Mama nu mai surâde...

Imi închipuiam odinioară că tăcerile cântă.
 Mai singură decât frigul dintr-o pesteră,
 Mai singură decât mine mi-e inima...

Târgoviște, 3 Decembrie 1939

Coca Farago

STIHLURI

Steilele lucește,
 Lucește și clipsește,
 Clipsește ca pleoape,
 Pleoape grele,
 Grele și lăsate,
 Lăsate în noapte,
 E noapte și tu dormi,
 Dormi și nu vezi,
 Nu vezi fremățul,
 Fremățul visului meu,
 Visul candid,

C nădă ca lîne,
 Cu lîne subito,
 Înbiță zeiță,
 Zeiță din povești,
 Povestă duioase,
 S'ebice frumoasă,
 Frumoasă ca tîmcă,
 Ca un' regină,
 Regnă și stăpâna,
 S'ăpăna sufletul,
 Sufletului meu.

N. Chiriacopol

Asfintit de tocuri

In zare asfintesc cocorii, alții din stoluri...
 Si soarele a rănit în fugă în zări de pe dealuri
 Si a început ca să tășnăce sănge până sus
 Pe cer.

Ciobanii zărilor — salcâmi proptiți în garduri,
 Au prins din toate florile, violeții spre cel smulge
 Si au început al înșira prin parcuri...

Pe când,

In zare asfintesc cocorii, stoluri după stoluri...

ALEX. S. JEBELEANU

Flăcăi tot înainte!

Se sfarmă din neguri cătușe,
 Troșnesc în mii zăhale
 De lanțuri ruginile,
 În cîntec de osanale

Flăcăii-s înainte!

Sunt hohote și chiot;
 Prin vreme de furtună
 Sîi prăvălii de zări,
 La nuntă'n voie bună
 S'avântă bravi feciori.

A Dacilor cohorte
 Răsar din răsmerite,

D'n leagăne străbune
 Svârcenesc în biruințe
 Armile Române.

Se sfîng stindarde în veacuri,
 Se înaltă troili Sfinte,
 Ca'n legendare vise

Strig morii din morminte,
 „Flăcăi tot înainte”!

Se sfarmă în mii cătușe
 Sîn răscoliri de-azururi,
 Hotărle prea Sfinte

Or si la Bug de-apururi,
 „Flăcăi, tot înainte”!

C. Sârbu—Turburea

LA O GARĂ NOAPTEA ÎN CÂMP

(Un implega)

Vine trenul întră 'n gară
 Calea liberă o scriu

Ies afară și dau drumul

Iar mașina sufăriu.

Sina geme sub povoara

Roților ce se 'nvârtesc

Cuplele dela vagoane

Se întind și se lungesc.

Personalul dela frâne

Imi ridică lampa'n sus

Il privesc cum defilează

Trenul părăsind să'a dus.

Trenurile ce car într'una

Măruri, oameni și copii

Lăsă-mă să merg cu tine,

Inapoi cînd ai să vîl.

Trenurile ce car într'una

Măruri, oameni și copii

Lăsă-mă să merg cu tine,

Inapoi cînd ai să vîl.

AL. MIHOC

MUZSAY IOSIF

magazin de haine bărbătești S'A MUIAT din Str. Gen. Berthelot 2 — la No. 6
— Dizitasi-l fără obligații — Mare assortiment — Prețuri moderate

Societatea Anon. Română „Creditul pentru Întreprinderi Electrice” București, aduce la cunoștință decedarea mult apreciatului său colaborator

Inginer Ion C. Gheorghiu

director la Uzina Electrică din Ploiești, fost director la Uzina Electrică din Arad, decedat la Ploiești, la 16 Octombrie 1941.

Arad, la 17 Octombrie 1941



Adânc întristății ELVIRA GHEORGHIU soție, MIRCEA GHEORGHIU fiu, CONSTANTIN GHEORGHIU tată, ANGELA RAICU, LUCIA IONESCU și ELVIRA BOBĂNGEANU surori, GHEORGHE GHEORGHIU frate, EMILIA Dr. TRĂILESCU soție, MARIA și Ing. VALER SOCOL, FLORI și Dr. IONEL TRĂILESCU, HORTENZIA și Lt. Colonel GHEORGHE IONESCU cununate și cununăți, în numele lor și a tuturor familiilor înrudite, au nemărginită durere de a aduce la cunoștință prietenilor, pierderea multi iubitului lor

Inginer Ion C. Gheorghiu

directorul Uzinei Electrice-Ploiești, fost director la Uzina Electrică din Arad, fost profesor la Liceul Industrial Aurel Vlaicu din Arad, decedat la Ploiești, 16 Octombrie 1941, ora 21, în etate de 46 ani.

Slujba religioasă s'a făcut la 17 Octombrie a.c. la locuința sa din Ploiești, Str. Carmen Silva 2. Înmormântarea va avea loc la Arad, Dumineacă 19 Octombrie ora 15 în Cimitirul Eternitatea.

Fie-i binecuvântată memoria!

Arad, 17 Octombrie 1941



Direcționarea, funcționarii și lucrătorii Uzinei Electrice din Arad au durere de a aduce la cunoștință decedarea multi iubitului lor coleg și superior

Inginer Ion C. Gheorghiu

director la Uzina Electrică din Ploiești, fost director la Uzina Electrică din Arad, decedat la Ploiești, la 16 Octombrie 1941.

Arad, 17 Octombrie 1941

COMUNICAT

Familiile și Camarazii ofițerilor, subofițerilor și ofiților căzuți pentru Patrie și Cruce, sunt rugați să trimită pe adresa Marelui Stat Major, Secția propagandă (Biroul III), fotografii scumpilor lor morți, împreună cu date asupra vieții lor, precum și ziua și locul în care au dăruit viața pentru gloria neamului.



Ușile germane de recunoaștere sunt prinse în câmp de focul nostru. (PK. Ob.)

In toate orașele din Moldova nemurindu-se căzuții căzuțorii își dăruesc sângele nostru ostașii răniți de pe front

In răboiu pentru deschiderea jocurilor noștri din sclavia bolșevică, mulți din noi ostași români au fost răniți.

O parte dintre ei au pierdut pe cămpurile de bătălie — din pricina rănilor — mari cantități de sânge.

Pentru a fi salvați dela moarte și cu nevoie de urgente transfuzii de sânge.

Autoritățile medicale au făcut un emofonant apel la ceațenii ca să ofere o parte din sângele lor, cu care să se salveze viața răniților.

In primele douăzeci și patru de ore dela lansarea acestui apel, un

După ce s'a executat luarea sănghelui, se stabilește din ce grup sănghiu ar face parte donatorul. Căci gravă, s'a inseris toti ca să-și dea sângele pentru camarazi lor de pe front.

După ce și-au vărsat odată sângele pe câmpul de luptă, dărându-și pentru apărarea Patriei, își mai dăruiesc încă odată acest sânge — cu o generozitate nemai întâlnită — pentru camarazi lor.

I-am privit îndeaproape și am vorbit îndelung cu el. Toți ceiștei ostași și ofițeri sunt de o modestie operativă — care, după cum am impresionantă. Nu găseșe în privitor spus nu constituie absolut nici un rănițior nici un pic de îngânsare, pericol pentru ei — cu un sentiment pentru faptele făcute pentru aceste de evlavie. Căci acel acesta al dăruirii de sânge, din sângele răniților său un ofițer, care apără Tara, are

Sunt sobri și încrezători în desfășurarea sănghelui. Atât, că de fizice, fără să gândească la cea mai mică răspălată, și-au dat el de două ori săngele!

— Ne-am făcut numai datoria de ostași și de români — fui spus un sergent, cu vorba simplă și hotărâtă.

O parte dintre ei vor pleca din nou pe front — și dacă desfășurul va voia — își vor mai da încă odată, pentru a treia oară, săngele pentru Tara.

Căt de sublimă e această dăruire de sânge! — pentru Tara.

Uncorii nu se întrebuană săngheli conservat și transfuzia se face direct.

Medicul introduce o șringă în brațul donatorului iar altă în brațul rănițului. Sâangele trece direct, din trupul unuia în trupul celuilalt, cu ajutorul unei pompe speciale.

Accei cari își dăruesc săngheli prin transfuzie directă răniților, sunt aduși noaptea, zlăta, în timpul mesii, oriând e nevoie. și ei vin cu bucurie că pot servi în chîpul acesta Tara.

Unită din acești donatori aşteaptă la spital ca să fie mai aproape atunci când va fi nevoie de săngheli lor pentru un rănit.

Exemplul lor trebuie urmat de către mulți cetățeni, pentru a se găsi atunci când e trebilă cantități de sânge necesare pentru salvarea vieții răniților de pe front.

Caporal t. r. CONST. VIRGIL GHEORGHIU, reporter de răboiu (P. P.)



Infanteria germană înaintează dealungul satelor incendiate de sovietici. (PK. Ob.)

CREPUSCULUL „MATERIALISMULUI ISTORIC”

DEMASCĂRI ȘI CONSTATĂRI

de: **Coriolan Bărbat**

Subversivismul demascat al iudeo-bolșevismului este acela prin care se urmărește surparea ordinii de Stat, adică desființarea așezămintelor care-l compun și înlocuirea lor cu altceală, intemeiate nu pe realitatea concreta ale vieții omenești ci pe abstracțiunile unor minti infecțate de virusul „destructiv-antigor” talmudist.

Comunismul-iudeobolșevic este un sistem social cu care este îndopată muncitorimea industrială, ca așa-ziul ideal social de organizație socialistă, pentru înțăpătirea căruia se duc o luptă dinamitardă și mininoasă.

Comunismul propune o nouă organizație socialistă, o nouă disciplină juridică, însă cu așezămintele publici care reprezintă în fapt negațunea a celor existente în societatea noastră de azi.

Deși luase mari proporții, chiar amenințătoare, în vremea din urmă, astăzi, prin democările grozave la fața locului, el este în complecție lichidare, dând înăpoi ca niște upe abătute prea mult din albia lor, sau cu revărsări împotriva legilor naturii.

Comuniștii vor o lume, în care să nu existe viața de familie, nici dreptul de proprietate, ori cel de a te bucura de roadele muncii tale.

In statul comună omul se pierde în massa confuză și amorfă, pe urmă căreia se ridică statul, acesta înzândând să transforme de sus în jos omul, să ucidă în el impulsuri și năzuințe naturale, pentru a-l prezice piesă inertă, cu un rol bine definit în angrenajul de producție și de susținere a parazitismului iudeic.

Nu recunoște omului libertatea de consimțință, nici pe aceea de exprimare a gândurilor; tăgădușesc pe Dumnezeu și caută să-L alunge din suflete.

Oamenii să trăiască laolaltă, să mânânce dacă se poate la masă comună, să muncească deavântă, să răsări să aibă vr'un drept asupra roadelor muncii lui, alegându-se doar cu un ticket, cu care să-si poată cumpăra cele de trebuință pentru hrană.

Comerțul este și el desfășurat, totale mărfurile fiind puse în vânzare în magazinele comunei.

Natural că este greu de închipuit o asemenea societate, în care omul să nu aibă căminul său, familiile să, toate bucuriile și nădejdirile ei; să nu se bucură de roada muncii lui, să nu aibă nicio autoritate asupra copiilor lui, nici măcar dreptul de a-crește, căci el trebuie să-ță de mici și crescă pe seama statului în așezăminte comună. Că în aceste așezăminte cum se face, apoi creșterea copiilor, am văzut-o din fotografii la fața locului, în toată golăciunea ei înfiorătoare!

Tăgăduind omul să insăși instanțele de libertate, de familie, de pro-

prietate asupra bunurilor dobândite și prin muncă; tăgăduind cricenăzuiu de viață proprie după în-

demurile fiecăruia, drepturile me-

ritului, sfintenia virtuții, supe-

rioritatea spiritului asupra mate-

riei, toate aceste bunuri care deo-

sebesc pe osmeni de animale și

ridică spre ceruri; — așa fiind, își

pot închipui, doar, numai cei cu

sufletul complet jidovit, că dociri-

na comună va putea intemeia o

comunitate omenească durabilă. Du-

ceti-vă și vă convingeți să-lăs-

ă vorbă cu cei scăpoți de-abia din

îmbrățișarea rece a binefacerii

iudeocomuniste!

Ca dovedă că sistemul comunist

nu reprezintă ceva rațional și via-

juridică, însă cu așezămintele publici

care reprezintă în fapt negațunea

a celor existente în societatea noastră de azi.

Desi luase mari proporții, chiar amenințătoare, în vremea din urmă, astăzi, prin democările grozave la fața locului, el este în complecție lichidare, dând înăpoi ca niște upe abătute prea mult din albia lor, sau cu revărsări împotriva legilor naturii.

Comuniștii vor o lume, în care să nu existe viața de familie, nici

dreptul de proprietate, ori cel de a te bucura de roadele muncii tale.

In statul comună omul se pierde în massa confuză și amorfă, pe urmă căreia se ridică statul, acesta înzândând să transforme de sus în jos omul, să ucidă în el impulsuri și

năzuințe naturale, pentru a-l prezice

piesă inertă, cu un rol bine definit în angrenajul de producție și

de susținere a parazitismului iudeic.

Nu recunoște omului libertatea de

consimțință, nici pe aceea de exprimare a gândurilor; tăgădușesc pe

Dumnezeu și caută să-L alunge din

suflete.

Oamenii să trăiască laolaltă, să mânânce dacă se poate la masă comună, să muncească deavântă, să răsări să aibă vr'un drept asupra roadelor muncii lui, alegându-se doar cu un ticket, cu care să-si poată cumpăra cele de trebuință pentru hrană.

Comerțul este și el desfășurat, totale mărfurile fiind puse în vânzare în magazinele comunei.

Natural că este greu de închipuit o asemenea societate, în care omul să nu aibă căminul său, familiile să,

toate bucuriile și nădejdirile ei; să

nu se bucură de roada muncii lui,

să nu aibă nicio autoritate asupra

copiilor lui, nici măcar dreptul de

a-crește, căci el trebuie să-ță de

mici și crescă pe seama statului

în așezăminte comună. Că în aceste

așezăminte cum se face, apoi cre-

șterea copiilor, am văzut-o din

fotografii la fața locului, în toată

golăciunea ei înfiorătoare!

Tăgăduind omul să insăși instan-

țele de libertate, de familie, de pro-

prietate asupra bunurilor dobândite și prin muncă; tăgăduind cricenăzuiu de viață proprie după în-

demurile fiecăruia, drepturile me-

ritului, sfintenia virtuții, supe-

rioritatea spiritului asupra mate-

riei, toate aceste bunuri care deo-

sebesc pe osmeni de animale și

ridică spre ceruri; — așa fiind, își

pot închipui, doar, numai cei cu

sufletul complet jidovit, că dociri-

na comună va putea intemeia o

comunitate omenească durabilă. Du-

ceti-vă și vă convingeți să-lăs-

ă vorbă cu cei scăpoți de-abia din

îmbrățișarea rece a binefacerii

iudeocomuniste!

Ori se știe că, mai toate marile

prefaceri, pe care le cunoaștem din

istorie, le-a provocat aspirația ide-

alistă, spirituală, a omului, iar nu

răvina lui spre indeslătarea celor

trupăști.

Vraja mistică l-a urmărit și-l va

urmări totdeauna pe om, ca o ema-

nație a substanciei lui spirituală, a

unului de dezrobire din lanțul con-

tinjenișilor materiale.

Un ADOLF HITLER a putut

schimba fața Patrie sale (și o va

schimba și pe cea a Europei) cu

IDEALISMUL SAU SPIRITUAL, cî-

ucerind pentru patria sa pe cale de

evoluție atât de etape de progres ge-

neral, cum nu a putut să facă în

Rusia Sovietică dezolanta doctrină

a materialismului istoric, nici toată

violenta mijloacelor de luptă, pe ca-

re ea le propovăduște.

Un principiu de înaltă justiție so-

cială și național-socialistă: „NICI

PAINĂ FARA MUNCĂ, NICI MUN-

CA FĂRĂ PAINÉ!”

In ideologia național-socialistă:

„FAMILIA este o relitate, o tre-

bunăță a sufletului manifestă în

toate sentimentele generoase care-o

însoțesc; iubirea dintre soț, dra-

gosteau pentru copii dusă până la

sacrificiu, dragostea căminului, cul-

tușor mortilor, etc.

PATRIA este evidențiată ca o asociație a celor de o obârsie, de o limbă și de o credință; ea trebuiind să dăinuiească pururi ca un imperativ de viață națională.

Iar DUMNEZEU este arătat, ca

fiind cea mai înaltă și mai pură

entitate, idealul spre care răzvesc

cu credință adâncă sufletele înse-

late de adevăr și de mărtuire din

robiuța contingentelor oarbe ale ma-

terierii.”

Pentru acestea: FAMILIE, FA-

TRIE și DUMNEZEU, — România

se află astăzi alături de Germania

merului Führer Adolf Hitler!

Când armatele viteze româno-

germane, de sub comanda MARE-

LUPTEI DE CLASA se învoacă cu

totul greșit aceea concepție a

MATERIALISMULUI ISTORIC, du-

pă care preferările sociale au la origi-

nă ca factor determinant și exclu-

siv în conflictul dintre năzuințele o-

menești spre o viață mai bună și

mai bună și mai durabilă.

CORIOLAN BĂRBAT

se lucrează cu spor la renovarea

Teatrului Național avariat din Bel-

grad, scontându-se redeschiderea

lui peste câteva zile.

Viața culturală în Sârbia

Berlin, 4. — (UTA) Prin colabora-

re armonică a administrației ger-

mane cu autoritățile sârbe, s'a rea-

lizat o puternică înviorare a in-</